

РЕШЕНИЕ

№ 59

гр. Панагюрище, 26.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПАНАГЮРИЩЕ в публично заседание на трети април през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: М. Г. Татарева Кръстева

при участието на секретаря МАРИЯ Г. ТЕРЗИЙСКА
като разгледа докладваното от М. Г. Татарева Кръстева Гражданско дело № 20215230100925 по описа за 2021 година

Производството по делото е по чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗПК

Производството е образувано по обективно кумулативно съединени искиове с правна квалификация чл. 422 във връзка с чл. 415 ГПК във вр. с чл. 79 ЗЗД предявени от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940 срещу К. Г. Г и М. И. К., за приемане на установено в отношенията между страните, че ответниците дължат солидарно на ищеца сумата от 23036,45 лв. ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, – неплатени погасителни вноски за периода от 21.03.2019 г. до 21.03.2023 г. (с обявена предсрочна изискуемост на 31.10.2019 г.) по договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018г. сключен между ответниците и „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД, сумата от 1216,80 – възнаградителна лихва за периода от 21.03.2019г. до 21.10.2019 г., както и сумата от 4044,28 лв. – обезщетение за забава за периода от 31.03.2019 г. до 26.10.2021 г. за които суми е издадена заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 762/2021 г. и ч.гр.д. № 763/2021 г. и двете по описа на Районен съд – Панагюрище, в условията на евентуалност са предявени субективно съединени осъдителни искиове за същото вземане.

Първоначално гр.д. 925/2021 г. по описа на Районен съд- Панагюрище е образувано по обективно и субективно кумулативно съединени искиове с правна квалификация чл. 422 във връзка с чл. 415 ГПК във вр. с чл. 79 ЗЗД и 86 ЗЗД предявени от „Агенция за събиране на вземания” ЕАД, ЕИК 203670940 срещу К. Г. Г и М. И. К., за приемане на установено в отношенията между страните, че ответниците дължат солидарно на ищеца сумата от 13961,04 лв. – неплатени погасителни вноски за периода от 21.13.2019 г. до 21.10.2021 г. по договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018г. сключен между ответниците и „Уникредит Кънсюмър

Файненсинг“ ЕАД, сумата от 1216,80 – възнаградителна лихва за периода от 21.03.2019г. до 21.10.2019 г., и законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 3699,67 лв. – обезщетение за забава за периода от 31.10.2019 г. до 26.10.2021 г.

В Районен съд - Панагюрище е било образувано гр.д. № 926/2021 г. по предявени от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940 срещу К. Г. Г и М. И. К., за приемане на установено в отношенията между страните, че ответниците дължат солидарно на ищеца сумата от 9075, 41 лв. – неплатени погасителни вноски за периода от 21.11.2021 г. до 21.03.2023 г. (с обявена предсрочна изискуемост на 05.11.2019г.), по договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018г. сключен между ответниците и „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД, ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 344,61 лв. – обезщетение за забава за периода от 31.10.2019 г. до 26.10.2021г.

С Определение № 327 от 21.09.2022 г. на основание чл. 213 ГПК съдът е обединил двете производства.

Ищецът основава исковата си претенция на следните твърдения: Между ответниците и „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД на 23.03.2018 г. е сключен договор за потребителски кредит № 3146685, като се сочи, че е предоставен кредит в размер на 25000 лева, която сума е преведена на посочена от кредитополучателя банкова сметка на 23.03.2018г. В исковата молба се излага, че страните са постигнали съгласие да бъде върната на кредитодателя главница в размер на 27218,19 лв. които представлява сборът от следните компоненти: чиста стойност на кредита 25000 лв. и застрахователна премия 1718,19 лв. и такса за разглеждане на кредита – 500 лв. Твърди се, че ответниците са се задължили да върнат отпуснатата сума ведно с начислените лихви и разноси в сроковете и условията указани в договора и съобразно падежите и размер на вноски посочени в погасителния план, а лихвата по договора е фиксирана и е в размер на 7173, 44 лв., т.е. общата сума, която е следвало да бъде върната е в размер на 34391,63 лв., платима на 60 месечни вноски всяка в размер на 573,19 лв, като първата е дължима на 21.04.2018г., а последната ма 21.03.2023 г. Твърди се, че длъжникът е уведомен за настъпилата предсрочна изискуемост на 05.11.2019г. Съгласно клаузите на сключения договор. Сочи се, че съгласно сключения договор при забава на плащанията се дължи и обезщетение за забава, поради което е начислена сума в размер на 3699,67 лв. за периода от 22.03.2019 г. до 26.10.2021 г. Твърди се, че процесните вземания са прехвърлени от кредитодателят на ищеца по силата на рамков договор за прехвърляне на парични задължения от 02.11.2018 г. и индивидуален договор към него за цесия от 21.10.2019 г., за което прехвърляне са уведомени длъжниците по чл. 99 ЗЗД, като в евентуалност се сочи, че длъжниците следва да се счита за уведомен с връчване на препис от исковата молба за отговор. Моли се за уважаване на исковите претенции. Претендират се разноси.

Ответниците К. Г. и М. К. в законоустановения срок не са подали отговор на исковата молба. В срок са подали възражения по реда на чл. 414 ГПК, в който е посочено, че възразяват по отношение размера на сумите по договора.

Съдът, като съобрази доводите на страните и събраните писмени доказателства,

поотделно и в тяхната съвкупност, съгласно правилата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира за установено следното:

Районен съд-Панагюрище е сезиран със съединени искиове с правно основание чл. 422 ГПК във вр. с чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗПК и чл. 79 ЗЗД във вр. с чл. 9 ЗПК.

Предявените искиове са процесуално допустими, тъй като същите са предявени в законоустановения едномесечен срок по чл. 422, ал. 1 ГПК, доколкото видно от данните по делото указанията по чл. 415 ГПК са връчени на заявителя – ищец на 01.12.2021 г., а исковата молба е подадена на 29.12.2019 г.

На 23.03.2016г. между ответникът К. Г. и „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД е сключен договор за заем № 3146685, по който поръчител е М. К, по силата на който търговското дружество предоставило на ответника сума пари в размер на 25 000 лв., която сума кредитополучателят се задължила да върне на равни месечни вноски – 60 бр. всяка в размер на 573,19 лв. Между страните бил уговорен фиксиран годишен лихвен процент -9,49 %, както и ГПР – 10,78 %. Посочено е, че общата дължима сума е в размер на 34391,63 лв. Към договора е представен погасителен план, подписан както от кредитодателя, така и от кредитополучателя и поръчителя. Към договора е представена и декларация за съгласие и сертификат за застраховка „Кредитна протекция плюс“, декларацията е подписана от К. Г..

По делото е приложен и приет като доказателство Рамков договор за прехвърляне на вземания от 02.11.2018 г. сключен между „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД и „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ведно с Приложение № 1 от 21.10.2019 г., по силата на който на ищецът е прехвърлено вземането на кредитодателя „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД към ответниците К. Г. и М. К. възникнало от процесния договор за потребителски кредит, което вземане към дата на продажбата е в размер на 23036,45лв. – главница и лихва – 1367,4 лева. Като доказателство по делото е приложено и пълномощно от цедента в полза на цесионера, с който е упълномощен изрично да уведоми длъжниците за станалата цесия по см. на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, както и уведомление за извършената цесия, което уведомително писмо е съобщено на ответника Г. на 05.11.2019 г., видно от известие за доставяне приложено по делото- л. 34, а изпратеното до ответника К. съобщение е върнато като непотърсено – л. 35- гръб.

По делото е допусната и приета без възражение на страните съдебно-счетоводна експертиза от заключението на която се установява, че размерът на усвоената от ответника сума е 25 000 лв., като за погасяване на същата от ответниците са направени плащания в общ размер на 6680,55лв., като плащането е преустановено на 18.07.2019 г., след която дата не са извършвани плащания от длъжниците. Посочено е, че остатъка от задължението по договора е в размер на 23036,54 лева – главница. Изложено е, че размерът на застрахователната премия и договорна лихва не надминават пет пъти размерът на законната лихва, същите са в съотношение 1,28 пъти. Вещото лице е изяснило, че договорната лихва не надминава три пъти размерът на законната лихва, като съотношението е 0,95 пъти. Вещото лице е посочило, че размерът на дължимата възнаградителна лихва за периода от 21.03.2019 г. до 21.10.2019 г. е 1237,99 лева. Размерът на дължимата лихва за забава е 3605,07 лева. Съдът възприема заключението вещото лице като компетентно и безпристрастно дадено, дало пълен

отговор на всички поставени за решаване въпроси, поради което при постановяване на съдебния си акт цени фактическите (доказателствени) изводи, до които вещото лице е достигнало.

При така установено от фактическа страна, съдът от правна страна намира следното:

При така релевираните твърдения възникването на спорното право се обуславя от осъществяването на следните материални и процесуални предпоставки (юридически факти), които следва да бъдат установени от ищеца, като е негова доказателствената тежест да установи в условията на пълно и главно доказване, следните правнорелевантни факти, от които се ползва валиден договор за цесия, по който е съобщено на длъжниците за станалото прехвърляне на вземането му, валиден договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018 г., по който е предоставена на ответниците сума пари и нейният размер и валидно задължаване на ответника К. като поръчител; настъпила изискуемост на задължението и размер на дължимата главница, както и че посоченото вземане е прехвърлено на ищеца, изпълнение на задълженията на кредитора, произтичащи от императивните правила за защита на потребителите относно предоставяне на необходимата писмена информация за съдържанието на условията по кредитите, вкл. обективните критерии, въз основа на които разходите могат да се изменят; индивидуалното договаряне на условията по договора, както и да обосноват договарянето на размера на лихвите, в съответствие с типични разходи на кредитора и обичайна печалба.

От приложен по делото договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018 г. сключен между „УниКредит Кънсьюмър Файненсинг“ ЕАД и К. Г. се установява, че между страните е сключен договор по силата, на който „УниКредит Кънсьюмър Файненсинг“ ЕАД е предоставил на ответника сумата в размер на 25 000 лв., която ответникът се задължил да върне на 60 месечни вноски, последната с падеж на последна вноска 21.03.2023 г., всяка в размер на 573,19 лв. Съгласно чл. 9, ал.1 ЗПК договорът за потребителски кредит е договор, въз основа на който кредиторът предоставя или се задължава да предостави на потребителя кредит под формата на заем, разсрочено плащане и всяка друга подобна форма на улеснение за плащане. Ето защо следва да се приеме, че между „УниКредит Кънсьюмър Файненсинг“ ЕАД и К. Г. е сключен договор за потребителски кредит по см. на чл. 9 ЗПК, по който вторият ответник- М. К. се е задължила в качеството ѝ на поръчител.

Съгласно разпоредбата на чл. 26, ал. 1 ЗПК кредиторът може да прехвърли вземането си по договор за потребителски кредит на трето лице, само ако договорът за потребителски кредит предвижда такава възможност, т.е. следва да е налице изрична уговорка между кредитополучателя и кредитодателя, която да предвижда възможност за прехвърляне на вземанията по договора за потребителски кредит. ЗПК цели гарантиране правата на икономически по-слабата страна – кредитополучателите, поради което и по-голямата част от нормите в закона са с императивен характер, а неспазването на норма с императивен характер води до недействителност, поради което и липсата на изрично предвидена възможност за прехвърляне на вземането на кредитодателя на трето лице води до недействителност на извършеното прехвърляне. В конкретния случай видно от сключения договор за потребителски кредит № 3146685

от 23.03.2018 г., както и от условия към договора приложени по делото е предвидена изрична възможност за прехвърляне на вземането на кредитора – „УниКредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД по договор потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018 г., по който длъжници са ответниците К. Г. и М. К., арт. чл. 12, ал. 6 и ал. 7 от общите условия към договора.

В конкретния случай претренцията на ищеца е за заплащане на отпусната по договора за кредит главница в размер на 23036,45 лв. дължими за периода от 21.03.2019 г. до 21.03.2023 г., като в тази връзка се твърди настъпила предсрочна изискуемост на вземането.

Предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в чл.20а, ал.2 ЗЗД, настъпва при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем (съобразно уговореното между страните в чл. 12, ал. 2 от договора). Обявяването на предсрочната изискуемост предполага изявление на кредитора, че ще счита целия кредит или непогасения остатък от кредита за предсрочно изискуеми, включително и за вноските с ненастъпил падеж, които към момента на изявлението не са били изискуеми. Предсрочната изискуемост има действие от ако са настъпили обективните факти, обуславящи настъпването ѝ, които са уговорени от страните. В конкретния случай, видно от условията към договора чл. 12, ал. 2- при забава на плащане по кредита, кредитодателят има право да обяви вземанията си по договора за кредит предсрочно изискуеми. От приетата по делото съдебно счетоводна експертиза се установява, че последното редовно плащане от длъжника по договора е извършено на 18.07.2019 г., като в следствие не са постъпвали плащания по договора, като следва да се приеме, че след тази дата за „УниКредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД е възникнало правото да обяви кредита за предсрочно изискуем. От събраните по делото доказателства - уведомително писмо за извършено прехвърляне на вземания от „УниКредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД – л 32 от делото, се установява, че кредитодателят е упражнил правото си за обявяване на предсрочна изискуемост на вземането по договора за кредит, доколкото в посоченото вземане е обективизирано волеизявление на „УниКредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД ,с което е отправена покана за заплащане на всички дължими суми по договора за кредит поради обявена предсрочна изискуемост. Посоченото изявление е получено от ответника К. Г. на 05.11.2019г., към който момент е настъпила и предсрочната изискуемост на всички вземания по договора за кредит.

От приетата без възражения от страните съдебно-счетоводна експертиза се установи, че на К. действително е отпусната сума в размер на 25000 лв. по договор за кредит, поради което следва да се приеме, че предявеният иск спрямо К. Г. иск за главницата се явява основателен, тъй като от съдебно счетоводната експертиза се установява, че ответникът частично е изпълнил задължението си за връщане на същата, като остава да се дължи сума в размер на 23036,45 лева. За пълнота на изложението следва да се добави, че от събраните по делото доказателства се установява, че ищецът е носител на претендираното материално право - действителен договор за цесия, по който длъжникът е надлежно уведомен за извършеното прехвърляне.

Основателни се явяват и претенциите на ищеца за осъждане на ответника Г. за

установяване дължимостта на вземанията за договорна лихва и лихва за забава. От допуснатата и приета без възражения на страните съдебно-счетоводна експертиза се установява, че уговореният размер на възнаградителната лихва не надвишава трикратния размер на законната лихва. Ето защо съобразно константната съдебна практика следва да се приеме, че възнаградителната лихва не е уговорена във вреда на потребителите и като такава клаузата за заплащането ѝ се явява действителна. Освен това същата се претендира до дата на обявяване на кредита за предсрочно изискуем. Частично основателен е и искът за заплащане на лихва за забава, доколкото се установи, че кредитополучателят е преустановил изпълнение на задължението си за погасяване на анюитетните вноски, респ. налице са предпоставките на чл. 86 ЗЗД. Съдът, намира, че лихвата за забава се дължи в размер на 3605,07 лева съобразно заключението на вещото лице по приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза, която съдът кредитира изцяло.

По отношение на претенцията за солидарно осъждане на М. К. в качеството ѝ на поръчител, съдът намира следното:

Разпоредбата на чл. 147 ЗЗД предвижда, че поръчителят остава задължен и след падежа на главното задължение, ако кредиторът е предявил иск против длъжника в течение на шест месеца. Трайната съдебна практика приема, че срокът по чл.147, ал. 1 ЗЗД е краен и преклузивен. За разлика от погасителната давност с изтичането му не се погасява възможността за принудително изпълнение, а се прекратява самото поръчителство. Преклузивните срокове, за разлика от давностните /чл.120 ЗЗД/, се прилагат от съда служебно (в този смисъл и т. 46 Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълкувателно дело № 4/2013 г. на ОСГТК, ВКС). В конкретния случай, както бе посочено по-горе падежът на задължението е настъпил на 05.11.2019г. (изискуемостта на задължението не би могла да бъде с различен за длъжника и за поръчителя момент, изводимо от акцесорността на задължението на последния и по съображения относно обхвата на защитата на поръчителя, съгласно чл.142 ЗЗД в този смисъл и практиката на ВКС-Решение 225 от 03.08.2016 г. по т. д. 3696/2014 г. на Първо т.о., ВКС), като шестмесечни преклузивен срок за ангажиране отговорността на поръчителя е изтича на 06.05.2020 г. От данните по делото се установява, че кредиторът е предявил своя иск на 27.10.2021 г. – дата на подаване на заявленията, арг. чл. 422, ал. 1 ГПК, т.е. много след изтичане на законоустановения преклузивен 6-месечен срок, поради което претенцията на ищеца спрямо поръчителя – М. К. се явява неоснователна. Доколкото същата не отговаря за заплащане на главницата, то неоснователни се явяват претенциите за заплащане от М. К. на договорната и възнаградителната лихва, които представляват последица от дължимостта на главницата.

Предвид изложеното ищецът е материално легитимиран носител на парични вземания спрямо ответника К. Г. в размер на 23036,45 лв., представляваща главница по предоставения потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018 г, ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба – 27.10.2021 г. (арг. 422, ал. 1 ГПК) до окончателното изплащане на същата, в размер на 1216,80 – възнаградителна лихва за периода от 21.03.2019г. до 21.10.2019 г., както и сумата от 3606,07 лв. – обезщетение за забава за периода от 31.03.2019 г. до 26.10.2021 г., като до разликата от 4044,28 лв.

искът следва да се отхвърли. Като неоснователни следва да се отхвърлят и исковете за осъждане на М. К..

В условията на евентуалност са предявени осъдителни иски за процесното вземане спрямо двамата ответници, които иски не следва да се разглеждат по същество, доколкото не са настъпили процесуалните предпоставки за това.

По отношение на разноските:

При този изход на делото и на основание т. 12 от Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. постановено по тълкувателно дело № 4/2013 г. на ОСГТК, ВКС настоящата съдебна инстанция е длъжна да се произнесе по искането за присъждане на разноски в заповедното производство. С оглед това, че претенцията е уважена само по отношение на единия ответник, то следва разноски да се присъдят в половин размер. Ето защо, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. чл. 37 Закона за правната помощ и съобразно предвиденото в чл. 26 Наредбата за заплащане на правната помощ възнаграждението за всяко от заповедните производства следва да бъде определено в размер на 50 лв. в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за заповедното производство в размер на 332,97 лв., от които 50 лв. (25 лева за всяко от заповедните производства) – юрисконсултско възнаграждение и 282,97 лв. – държавна такса.

Относно разноските пред настоящата инстанция и предвид изхода на спора на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. чл. 37 Закона за правната помощ и съобразно предвиденото в чл. 25, ал. 1 Наредбата за заплащане на правната помощ възнаграждението следва да бъде определено в размер на 100 лв., в полза на ищеца следва да се присъдят разноски за първоинстанционното производство в размер на 517,97 лв., от които 50 лв. – юрисконсултско възнаграждение и 282,97 лв. – държавна такса и 185 лв. – депозит за вещо лице.

Мотивиран от изложеното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, по исковете с правно основание чл. 422, ал. 1 ГПК, във вр. с чл. 9 ЗПК по отношение на **К. Г. Г. ЕГН: ******* с адрес: гр. Стрелча, ул. „*****“ № 31, **че дължи на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД** ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Д-р Петър Дертлиев“ № 25, офис сграда Лабиринт, ет. 2, офис 4 сума в размер на **23036,45 лв.** ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба – 27.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата– представляваща неплатени погасителни вноски за периода от 21.03.2019 г. до 21.03.2023 г. по договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018г. сключен между К. Г. и „Уникредит Кънсьюмър Файненсинг“ ЕАД, сума в размер на **1216,80 лева** – възнаградителна лихва дължима по договора за периода от 21.03.2019г. до 21.10.2019 г., както и сума от **3606,07лв.**– обезщетение за забава за периода от 31.03.2019 г. до 26.10.2021 г., като **ОТХВЪРЛЯ** иска над уважения размер от 3606,07лева до претендирания размер от 4044,28 лв., за които суми са издадени заповеди за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 762/2021 г. и ч

г.р.д. № 763/2021 г. и двете по описа на Районен съд – Панагюрище, като

ОТХВЪРЛЯ исковите предявени от „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940, с които се иска да се приеме за установено, че М. И. К. ЕГН: ***** с адрес: с. Мало Конаре, ул. **** № 30 дължи заплащането на сума в размер на **23036,45 лв.** ведно със законната лихва от дата на подаване на исковата молба – 27.10.2021г. до окончателното изплащане на сумата– представляваща неплатени погасителни вноски за периода от 21.03.2019 г. до 21.03.2023 г. по договор за потребителски кредит № 3146685 от 23.03.2018г. сключен между К. Г. и „Уникредит Кънсюмър Файненсинг“ ЕАД, сума в размер на **1216,80 лева** – възнаградителна лихва дължима по договора за периода от 21.03.2019г. до 21.10.2019 г., както и сума от **4044,28 лв.**– обезщетение за забава за периода от 31.03.2019 г. до 26.10.2021 г., солидарно с **К. Г. Г.** ЕГН: *****, за които суми са издадени заповеди за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 762/2021 г. и ч.гр.д. № 763/2021 г. и двете по описа на Районен съд – Панагюрище.

ОСЪЖДА, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК, **К. Г. Г.** ЕГН: ***** да заплати на „Агенция за събиране на вземания“ ЕАД, ЕИК 203670940 сумата в размер на **332,97 лв.** – представляваща разноски направени в заповедното производство, както и сумата в размер на **517,97 лв.** разноски направени пред настоящата инстанция.

Решението подлежи на обжалване, с въззивна жалба, в двуседмичен срок от съобщаването му на сраните, пред Окръжен съд – Пазарджик.

Съдия при Районен съд – Панагюрище: _____